

РЕШЕНИЕ

гр. София, 06.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.12.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Йонита Цанкова
Доброслав Руков

при участието на прокурора Маринова, като разгледа дело номер **6585** по описа за **2010** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Б. Б. от гр. С. срещу решение /без номер/ от 22.07.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 15108/2009 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 94 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 120462/04.11.2009 г. на ВНД Зам.началник на отдел „ПП” – КАТ при С. и е оставена без разглеждане жалбата срущу НП в частта, в която е наложено наказание „глоба” в размер на 20 лева на основание чл.185 от ЗДвП.

С посоченото НП на касатора наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от един месец, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради съществено нарушение на закона. Твърди се, че съдът неправилно е кредитал показанията на едни от разпитаните свидетели за сметка на други.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат К. поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на С. счита жалбата по същество за основателна, поради което решението на СРС следва да се отмени, като неправилно и незаконосъобразно.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетели са разпитани както актосъставителя, който не е бил и очевидец на нарушението, така и двама свидетели очевидци и свидетел доведен от жалбоподателя, който според него също е възприел непосредствено факти и обстоятелства, свързани с процесното събитие. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че на 05.08.2009 г., в гр.С., около 17,00 часа, по Околовръстен път в посока от Б. „Черни връх” към местността "Камбаните", свидетелят Д Д управлявал лек автомобил „Х” с ДК № СА 8777 НН. В автомобила пътувал и колегата на Д свидетелят А К, който се возел на задната седалка. След кръстовището с Б. „Черни връх” пътят се стеснявал, поради извършването на ремонт. След автомобила на Д се движел автомобил „Т Ланд Круизер” с ДК № СА 4545 ММ. Достигайки стеснения участък, водачът на този автомобил се опитал да изпревари отдясно лекия автомобил „Х”, засичайки го. Прибирайки се отново наляво в платното, той ударил последния в предната дясна част, след което продължил без да спре. Свидетелите Д и К запомнили регистрационния номер, на автомобила, който ги засякъл и причинил ПТП, след което спрели на кръстовището със „Симеоновско шосе”, за да изчакат органите на КАТ, на които междувременно се обадили. Дошлите на място служители на КАТ, направили оглед на щетите на автомобила, изготвили скица на ПТП, протокол за ПТП и докладна записка. Свидателят Д попълнил предоставената му писмена декларация, в която отразил случилото се.

След извършена проверка, органите на КАТ установили, че автомобилът, който е причинил ПТП е собственост на лизингова компания, но се ползва от жалбоподателя Б.. След изпращане на призовка Б. се явил и му били снети обяснения. За извършената проверка била съставена докладна записка.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 120462/28.09.2009 г. връчен Б., който отказал да го подпише. Отказът е удостоверен с подписите на двама свидетели.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение Б. е бил уведомен чрез пълномощника си адвокат К. на 17.08.2009 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 17.08.2010 г. /вх. 25663/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава

следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Показания са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

По отношение на изтъкнатите доводи, че съдът неоснователно не е кредитирал показанията на свидетеля М, настоящият състав на АССГ намира следното.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелите са изложили пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения съдът намира, че показанията на К и Д са последователни, ясни и непротиворечиви. Няма данни за заинтересованост на тези лица от изхода на процеса. Установено е, че те не са познавали водача на лекия автомобил „Т“, който е причинил ПТП, нито са имали с него никакви косвени взаимоотношения, които да повлияят на показанията им. В тази връзка първоинстанционният съд правилно е кредитирал показанията им, най-вече в частта, че в другия автомобил е пътувал само един човек. Това обстоятелство не се опровергава и от показанията на М, който не сочи, че е бил в лекия автомобил „Т“ по време на ПТП. Същият твърди, че на процесната дата 05.08.2009 г. е бил заедно с Б. извън С. и са се прибрали около 20,30-21,00 часа. Според съда в случая е важно, че Б. наистина ползва, в качеството си на представляващ дружество-лизингополучател е ползвал процесното МПС. Свидетелите Д и К не имало как да знаят, че лек автомобил марка „Т“, модел „Ленд Круизер“ е точно с ДК № СА 4545 ММ, поради което на техните показания правилно е дадена вяра, като е отчетена липсата на данни за заинтересованост.

По отношение на искането за извършване на автотехническа експертиза, която да установи, дали по управляването от Б. МПС има следи от удар, АССГ напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че допускането на такава експертиза не би

допринесло за изясняване на спорните моменти. На първо място от датата на събитието е минало много време, което би затруднило извършването на техническото изследване, още повече, че въобще не би могло да се изясни точно в коя част на автомобила и какви щети са били причинени. Общеизвестен е фактът, че при смяната на един увреден детайл с друг, в следствие на лек удар е невъзможно да се докаже, че МПС е участвало в ПТП.

По отношение на представените пред първата инстанция фактури за нощувка и командировъчна заповед, съдът намира, че същите не доказват по безспорен и категоричен начин, че на процесната дата Б. не е бил в гр. С.. Независимо от обстоятелството, че тяхната автентичност и вярност не са оспорени, тези документи имат обвързваща съда формална доказателствена сила само по отношение на изявленията, които се съдържат в тях. Формалната доказателствена сила не обхваща датата и мястото на съставянето на частните документи, предвид на факта, че те могат да бъдат умишлено антидатиращи. За да се приеме, че датата, на която се сочи, че е съставен документа, наистина е достоверна, то следва да се извърши преценка на всички други факти, имащи отношение към направените изявления. При липса на такива факти преценката се прави с оглед на това, дали удостоверените изявления са изгодни за представилите документи или не. Безспорно, описаните факти и по-специално датата, на която се твърди, че са съставени са изгодни за оспорващия Б.. Следва да се отбележи, че дори на процесната дата 05.08.2009 г. той да е бил във В, няма пречка, при възможностите на съвременния транспорт да се е върнал в С. същия ден.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 22.07.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 15108/2009 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 94 състав.

Решението е окончателно.